

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/30/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416200848
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1416200848.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka a.s., so sídlom Michalská 18, Bratislava, IČO: 36 854 140, zast. Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s.r.o., so sídlom Twin City Tower, Mlynské Nivy 10, Bratislava, proti žalovanému: P. A., A.. XX.XX.XXXX, W. W. XXXX/X, W., zast. HKP Legal s.r.o., so sídlom Križkova 9, Bratislava, o zaplatenie 829,16 eur s príslušenstvom a o vzájomnej žalobe žalovaného, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV (v súčasnosti Mestský súd Bratislava IV) zo dňa 22. decembra 2022, č.k. 7C/15/2016-474, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti **m e n í** tak, že žalobu z **a m i e t a** a vo výroku, ktorým zamietol vzájomnú žalobu žalovaného, **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán sporu **n e m á** na náhradu trov konania **p r á v o**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 829,16 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 449,39 eur odo dňa 30.01.2016 do zaplatenia, všetko do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietol a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol obsah žaloby a následné, v konaní prednesené argumenty strán, s tým, že žalobca sa od žalovaného domáhal zaplatenia žalovanej istiny s príslušenstvom tvrdiac, že na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.11.2011 poskytol žalovanému dňa 18.11.2011 úver 5.000 eur s úrokovou sadzbou 8,9 %, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 36 mesačných splátkach vo výške 158,45 eur, splatných k 10-temu dňu v mesiaci, počnúc dňom 10.12.2011, pričom nedodrжал platobnú disciplínu, a preto žalobca určil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 10.02.2013. Žalobca v konaní uviedol, že žalovaný uhradil dlžnú istinu, neuhradil však úplne dlžné úroky, úroky z omeškania a poplatky. Žalovanú pohľadávku 829,16 eur tvorí úrok vyčíslený ku dňu 29.01.2016 v sume 300,01 eur, úrok z omeškania ku dňu 29.01.2016 v sume 379,77 eur a neuhradené poplatky v sume 149,38 eur. Na argumenty žalovaného, že zmluva neobsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.) reagoval poukazom na rozsudok ESD C-42/15, podľa ktorého zmluva o úvere na dobu určitú, stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny, keď ESD vyjadril názor, že úverová zmluva, ktorá je predmetom tohto súdneho konania, nemusela obsahovať rozčlenenie splátky na istinu a úrok, a preto mal žalobca za to, že úverová zmluva je v súlade so zákonom. Nevidel dôvod na stanovenie úveru za bezúročný a bez poplatkov. Tvrdil, že zmluva má všetky zákonné náležitosti ktoré potvrdzuje aj európska judikatúra a rozhodnutia slovenských súdov,

žalovaný neuhradil splátky dohodnuté v zmluve o úvere riadne a včas, neuhradil ani len tú sumu, na ktorú sa zaviazal v zmluve o úvere, ktorá bola vyčíslená ku dňu podpisu zmluvy, ako celková suma, ktorú musí uhradiť, preto sa dostal do omeškania, v dôsledku čoho si uplatňuje úroky z omeškania v súlade s § 517 Obč. zák. a tie poplatky, ktoré vyplývajú zo zmluvy o spot. úvere a zo sadzovníka poplatkov, nakoľko žalobca bol nútený opätovne vyzývať žalovaného na zaplatenie omeškaných splátok.

Žalovaný tvrdil, že úver žalobcovi splatil a sám žalobca mu v júni 2014 poslal informáciu o konečnom stave úveru, ktorý bol 0 eur. Žiadal, aby súd určil, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti 4. úročenia a poplatky za úver ide o neprijateľnú a teda neplatnú zmluvnú podmienku, ktorá je neurčitá, keď nie je jasné za aké služby dodané dodávateľom by mal ako spotrebiteľ platiť. Tento poplatok nie je v zmluve špecifikovaný a žalobcovi vznikol priestor účtovať mu akékoľvek poplatky, čo aj vykonal. Tvrdil, že zmluva mu nebola pri podpise vysvetlená. Na otázku žalobcu, či si následne preštudoval predmetnú zmluvu, v ktorej čl. 4 je uvedené, že dlžník zaplatí poplatok vo výške 100 eur za poskytnutie úveru a ďalej aj to že mesačný poplatok vo výške 2 eur je za vedenie úveru za každý začatý mesiac, odpovedal, že sa začal zaujímať o zmluvy, ktoré sú pre neho z právneho hľadiska komplikované, až keď žalobca začal žiadať žalovanú sumu. Poukázal na to, že Ústavný súd SR žalobcovi zakázal žiadať poplatky. Mal za to, že obchodné podmienky nie sú platné, keďže ich nepodpísal. Mal tiež za to, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva neobsahuje všetky náležitosti, ktoré by mala mať (sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov), keď uvedenie údajov o termíne a výške splátok bez uvedenia rozčlenenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky, nepovažoval za splnenie si povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch. V konaní podal dňa 10.04.2017 vzájomnú žalobu, ktorou sa od žalobcu domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 911,92 eur (za poplatok za spracovanie úveru, zaplatené úroky a ďalšie poplatky v sume prevyšujúcej poskytnutú istinu) podľa ust. § 451 Obč. zák. a tiež primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 829,16 eur (vo výške „nezákonných“ nárokov, ktorých sa žalobca domáha v tomto konaní). Zotrval na argumente, že si žalobca jednostranne určoval nezákonné poplatky v rôznych výškach, pričom nepreukázal, že ho mnohonásobne vyzval na zaplatenie omeškaných splátok, a že zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

Žalobca so vzájomnou žalobou nesúhlasil a zopakoval, že medzi stranami došlo k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, že poskytol žalovanému úver 5.000 eur a tento sa zaviazal splatiť ho spolu s úrokom a poplatkami dohodnutými v čl. IV Zmluvy. Nakoľko žalovaný splácal poskytnutý úver z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vylúčil možnosť vzniku bezdôvodného obohatenia. Poukázal na čl. IV Zmluvy kde je vyčíslená celková čiastka, ktorú musel dlžník zaplatiť, teda 6.099,92 eur a žalovaný neuhradil ani túto sumu, ktorá nezahŕňala úroky z omeškania a poplatky za upomienky a výzvy, ktoré vyplynuli z porušenia platobnej disciplíny.

Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou žalobcu rozsudkom Súdneho dvora EÚ C42-15 vo veci Home Credit Slovakia c/a Klára Bíróová, keď tvrdil, že Súdny dvor EÚ uzavrel, že článok 23 Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti, uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, že táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov. Tvrdil tiež, že od banky žiadal iba o úver 5.000 eur, pričom banka mu ako spotrebiteľovi nevysvetlila, čo bude podpisovať. Z obsahu návrhu žalobcu na vydanie platobného rozkazu nevedel, o čo ide, nedohadoval žiadne iné podmienky, žiadal banku iba o 5000 eur a myslel si, že ten úver splatil. Ohľadom úveru sa informoval a pracovníci banky mu nevedeli poskytnúť informácie a súhlasili s tým, že je úver splatený podľa výpisu z účtu. Chýbala mu špecifikácia vyčíslenia ako žalobca dospel k výpočtu dlžnej sumy úroku, úroku z omeškania a poplatkov. Poukázal na výpis z účtu zo dňa 27.05.2016 predložený žalobcom (č.l. 16 spisu), z ktorého vyplýva, že mu bola stiahnutá suma 100 eur a 30 eur, pričom nevie o čo sa jedná a za čo zaplatil. Námietku premlčania vznesenú žalobcom proti jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval za neopodstatnenú. Ohľadne poplatkov za poistenie smrti a invalidity tvrdil, že toto poistenie nebolo individuálne dohodnuté.

3. Súd prvej inštancie poukázal na genézu sporu a na to, že jeho predchádzajúce rozsudky, ktorými zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 829,16 eur s príslušenstvom a vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietol, boli odvolacím súdom zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Poukázal na dokazovanie v spore, ktoré vykonal výsluchom strán sporu a X. N. A.O. (zosumarizoval ich výpovede pred súdom) a listinnými dôkazmi, vymenovanými v rozsudku s podrobným uvedením ich obsahu. Ustálil, že zo Zmluvy o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB POHODA zo

dňa 17.11.2011 a Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere XXXXXXXXXXR zo dňa 17.11.2011 vyplýva, že dňa 17.11.2011 uzatvorili žalobca a žalovaný Zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB POHODA, na základe ktorej sa žalobca zaviazal zriadiť a viesť pre žalovaného bežný účet Č.. XXXXXXXXXX/XXXX v mene eur s periodicitou výpisov z účtu mesačne poštou. Dňa 17.11.2011 uzatvorili žalobca a žalovaný podľa § 497 a nasl. Obch. zák. a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere Č.. XXXXXXXXXXR (ďalej len „zmluva“). Neoddeliteľnou súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky. Konštatoval, že predmetom zmluvy bol záväzok žalobcu poskytnúť za splnenia dohodnutých podmienok peňažné prostriedky na čerpanie prevodom na účet žalovaného Č.. XXXXXXXXXX do výšky úverového limitu dohodnutého zmluvnými stranami na sumu 5.000 eur (žalovaný žiadal o prevod finančných prostriedkov na tento účet v plnej výške úverového limitu). Žalovaný bol oprávnený čerpať úver jednorazovo ku dňu 18.11.2011 a dňa 18.11.2011 bol úver čerpaný vo výške 5.000 eur, bola z neho vykonaná úhrada poplatkov v zmysle zmluvy vo výške 100 eur a poplatku 30 eur. Súd prvej inštancie zo zmluvy ďalej zistil, že vyčerpaný a nesplatený úver sa bude úročiť pevnou sadzbou 8,9 % ročne (čl. IV Zmluvy), RPMN na úver predstavuje 14,78 % ročne a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť bola vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čiastke 6.099,92 eur za predpokladu, že sa bude čerpať celý úverový limit podľa čl. I zmluvy. Priemerná RPMN pre tento úver bola ku dňu podpisu zmluvy 20,37 % ročne. Zo zmluvy vyplýva, že za vedenie úveru bude banka účtovať dlžníkovi mesačne poplatok vo výške 2 eur (za každý i začatý kalendárny mesiac). Žalovaný sa zaviazal v čl. V zmluvy splácať úver v 36 mesačných anuitných splátkach (anuitná splátka sa skladá z istiny a príslušných úrokov) splatných k 10. dňu v mesiaci s tým, že prvá anuitná splátka bude splatná počnúc dňom 10.12.2011 a posledná anuitná splátka bude splatná 10.11.2014, pričom tento deň je dňom splatnosti úveru (čl. 5 VOP). Prvá až predposledná splátka je vo výške 158,45 eur a posledná anuitná splátka bude vypočítaná bankou na základe priebehu splácania úveru. Ďalej uviedol, že z obsahu zmluvy vyplýva, že žalobca a žalovaný sa ako zmluvné strany dohodli pre prípad omeškania so zaplatením záväzkov, že žalobca je oprávnený úročiť dlžnú sumu, so zaplatením ktorej je žalovaný v omeškaní, úrokom z omeškania (čl. VI zmluvy). Citoval čl. VII. Poistenie úveru bod 6. zmluvy, podľa ktorého je poistné za poistenie smrti alebo plnej invalidity hradené z mesačného „poplatku za poistenie úveru“ stanoveného v súlade s aktuálnou výškou poplatku určenou v platnom sadzobníku. Výška mesačného poplatku predstavuje 4,17 eur a je po celú dobu trvania úverového vzťahu nemenná. Uviedol, že podľa čl. VII. Poistenie úveru bod 8. zmluvy je poistné za poistenie práceneschopnosti hradené z mesačného „poplatku za poistenie úveru“ stanoveného v súlade s aktuálnou výškou poplatku určenou v platnom Sadzobníku. Výška mesačného poplatku predstavuje 2,04 eur a je po celú dobu trvania úverového vzťahu nemenná. Z čl. VII. Poistenie úveru bod 10. zmluvy zistil, že dlžník prehlasuje, že bol oboznámený s rozsahom poistenia podľa poistnej zmluvy a poistných podmienok VPP-ŽP a B-S,I,IÚ,PN,N 2010, svojím podpisom vyjadruje súhlas s dojednaním takéhoto poistenia a s určením poistníka ako osoby oprávnenej na poistné plnenie v prípade poistnej udalosti. Podľa čl. VII. Poistenie úveru bod 13. zmluvy je celkový mesačný poplatok za poistenie úveru 6,21 eur.

5. Z listinného dôkazu História (č.l. 16) zistil, že dňa 18.11.2011 došlo k automatickému čerpaniu úveru v sume 5.000 eur a súčasne k prevodu na XXXXXXXXXX poplatku v sume 30 eur, PO 870 eur, ako aj úhrade poplatku XXXXXXXXXX v sume 100 eur. Ďalej citoval čl. 9 (oprávnenia banky bod 9.1 písmeno a/, c/ d/ Obchodných podmienok pre ČSOB spotrebiteľské úvery) upravujúci predpoklady pre a postup pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Citoval aj čl. X o doručovaní písomností. Konštatoval, že upomienkou zo dňa 13.12.2011 bol žalovaný upozornený, že 10.12.2011 nevykonal úhradu a bol upozornený na povinnosť vyrovnať dlh 146,75 eur vrátane príslušenstva ku dňu 13.12.2011 a poplatku za upomienku 10 eur najneskôr do 23.12.2011, inak bude dlžná čiastka úročená úrokom z omeškania. Tu uviedol, že Sadzobníkom pre fyzické osoby - občanov, vydaného žalobcom, je stanovený poplatok v čl. 5 bod 5.1 v sume 10 eur za upomienku a v sume 35 eur za výzvu. Zistil, že výzvou č. 2 na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 11.11.2012 bol žalovaný vyzvaný na úhradu dlžnej sumy 419,84 eur vrátane príslušenstva. Poslednou výzvou na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 06.01.2013 bol žalovaný vyzvaný na zaplatenie 641,16 eur s tým, že ak nevykoná úhradu, žalobca pristúpi k prehláseniu celého záväzku za predčasne splatný a uplatní svoju pohľadávku súdnou cestou. Konštatoval, že zásielka sa vrátila žalobcovi ako „neprevzatá v odbernej lehote“. Žalobca listom zo dňa 12.02.2013 vyzval žalovaného na zaplatenie splatného záväzku zo zmluvy a oznámil mu, že ČSOB vyhlásila celú svoju pohľadávku dňom 10.02.2013 za splatnú a zvyšnú čiastku vyčíslil na sumu 4.044,58 eur.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že z výpisu z účtu vyplýva začiatkový stav: -132,72 eur a konečný stav 0 eur, dňa 09.06.2014 popísaná transakcia - posledná splátka úveru - suma 132,72 eur, celková suma

237,60 eur, úroky 104,88 eur. Mal potom za preukázané uhradenie 132,72 eur (dňa 09.06.2014) po predčasnej splatnosti úveru, pričom túto sumu žalobca započítal na dlžnú istinu. Poslednou výzvou na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 09.07.2014 žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy vrátane jej príslušenstva v celkovej výške 771,60 eur. Z vyčíslenia pohľadávky k 29.01.2016 mal preukázané, že dlžná istina (úver) je vyčíslená v sume 0 eur, dlžné úroky 300,01 eur, dlžné úroky z omeškania v sume 379,77 eur, dlžné poplatky 149,38,-eur, celovo žalovaný dlh predstavuje 829,16 eur. Po ustálení, že výška úroku z omeškania podľa ust. § 517 Obč. zák. ku dňu 11.02.2013 (prvý deň omeškania je deň nasledujúci po dni splatnosti, teda zosplatnení úveru) je 8,75 % ročne ku dňu 29.01.2016), zistil, že žalovanú pohľadávku 829,16 eur tvorí úrok vyčíslený ku dňu 29.01.2016 v sume 300,01 eur (zmluvný úrok sa od poslednej úhrady uskutočnenej žalovaným 09.06.2014 nenavyšuje, nakoľko touto úhradou vo výške 132,72 eur žalovaný splatil dlh), úrok z omeškania vyčíslený ku dňu 29.01.2016 v sume 379,77 eur v súlade s čl. 4.2 VOP a Občianskym zákonníkom, a neuhradené poplatky v sume 149,38 eur (09.10.2012 - správa úveru 2 eur, 09.10.2012 poistenie smrti a invalidity 4,17 eur, 09.10.2012 poistenie práceneschopnosti 2,04 eur, 13.10.2012 upomienka 10 eur, 25.10.2012 výzva 1. za 35 eur, 09.11.2012 správa úveru 2 eur, 09.11.2012 poistenie smrti a invalidity 4,17 eur, 09.11.2012 poistenie práceneschopnosti 2,04 eur, 12.11.2012 výzva 2. za 35 eur, 09.12.2012 správa úveru 2 eur, 09.12.2012 poistenie smrti a invalidity 4,17 eur, 09.12.2012 poistenie práce neschopnosti 2,04 eur, 07.01.2013 posledná výzva 35 eur, 09.01.2013 správa úveru 2 eur, 09.01.2013 poistenie smrti a invalidity 4,17 eur, 09.01.2013 poistenie práceneschopnosti 2,04 eur, 09.02.2013 správa úveru 2 eur).

7. Poukázal aj na výpoveď X. N. A., z ktorej zistil, že na námietky žalovaného, ktorý rozporoval rozdielne sumy na poslednej výzve, ktorú on obdržal v čase vymáhania pohľadávky a medzi poslednou výzvou, ktorú banka predložila ako doklad na vymáhanie advokátskej kancelárii, uviedla, že rozpor nastal v tom, že banka počas vymáhania zmenila aplikáciu na vymáhanie a podklady sa pripravovali už z aplikácie IMX, ktorá v tom čase fungovala tak, že dlh sa nasčítal. Vysvetlila, že tá suma bola zhodná, ale tým, že banka prešla k inému systému, bola suma iná. V čase odoslania poslednej výzvy bola ku dňu 09.07.2014 dlžná suma spotrebného úveru vo výške 771,60 eur. Advokátska kancelária dostala podklady, v ktorých bola v poslednej výzve suma 885,78 eur z dôvodu, že tieto podklady sa vyhotovovali v neskoršom čase.

8. Súd prvej inštancie mal listinnými dôkazmi za preukázané, že k zosplatneniu úveru došlo dňa 10.02.2013 a posledná výzva pred podaním žaloby na súd na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 09.07.2014 bola žalovaným prevzatá dňa 09.08.2014. Uviedol, že žalobca vo vzťahu k výške dlžnej sumy ku dňu 09.07.2014 poukázal na prehľadovú tabuľku s tým, že dlžná suma ku dňu 10.07.2014 bola vo výške 771,70 eur.

9. Vec posúdil právne podľa ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 4 písm. k), § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák., § 269 ods. 2, § 497, § 499, § 708 ods. 1 a 2, § 709 ods. 1, § 711 ods. 1, § 715 ods. 2, § 502 ods. 1 a 2, § 503 ods. 1 a 3 Obch. zák., § 3 ods. 1 a 2, § 3a ods. 1 až 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., § 4 ods. 1 písm. a) až t) ods. 2, 6 a 9, § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase podpisu zmluvy. Uviedol, že z predložených listinných dôkazov vyplýva, že strany sporu uzavreli dňa 17.11.2011 Zmluvu o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB POHODA a Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere („zmluva“), zopakoval, čo z týchto zmlúv vyplýva (pozri vyššie). Vyhodnotil, že žalobca si svoj záväzok zo zmluvy poskytnúť za splnenia dohodnutých podmienok peňažné prostriedky žalovanému na čerpanie (spotrebiteľský úver) do výšky úverového limitu dohodnutého zmluvnými stranami na sumu 5.000 eur, splnil a podľa predložených listinných dôkazov žalovaný čerpal úver jednorazovo ku dňu 18.11.2011 a dňa 18.11.2011 bol úver čerpaný vo výške 5.000 eur, pričom z listinných dôkazov vyplýva, že z úveru bol veriteľom odpísaný poplatok v sume 100 eur (podľa čl. IV úročenie a poplatky za úver dlžník zaplatí poplatok vo výške 100 eur ktorý je splatný v deň podpisu zmluvy) a poplatok v sume 30 eur prevodom na XXXXXXXXXXXX.

10. Vysvetlil, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať tak, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia a z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej

tabuľky. Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Vychádzajúc z účelu Smernice a účelu § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017, predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivej zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia súdom zodpovedá účelu Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS., právnym záverom uvedeným v rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová z 09.11.2016). Tu zdôraznil právny názor vyslovený rozhodnutiami NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, 3Cdo/56/2018 a 4Cdo/211/2017).

11. Konštatoval, že z obsahu zmluvy zo dňa 17.11.2011 vyplýva, že žalovaný sa zaviazal splácať úver v 36 mesačných anuitných splátkach splatných k 10-temu dňu v mesiaci počnúc dňom 10.12.2011. Anuitná splátka sa skladala z istiny a príslušných úrokov, splátky č. 1 až č. 35 boli dohodnuté vo výške 158,45 eur a výška splátky č. 36 mala byť určená žalobcom na základe priebehu splácania úveru. Zároveň sa strany dohodli na úročení pevnou úrokovou sadzbou 8,9 %. Vyhodnotil, že nebolo sporné, že žalovaný nedodržiaval platobnú disciplínu, a preto žalobca určil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 10.02.2013. Uviedol, že zmluvné strany si dohodli pre prípad omeškania so zaplatením záväzkov oprávnenie žalobcu úročiť dlžnú sumu, so zaplatením ktorej je žalovaný v omeškaní, úrokom z omeškania (pričom v zmysle bodu 4.2 VOP sa splátky istiny úveru po termíne splatnosti budú naďalej úročiť úrokovou sadzbou dohodnutou v zmluve a navyše sa môžu úročiť aj sadzbou úroku z omeškania).

12. Ďalej poukázal na to, že súd je oprávnený skúmať zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, pričom neprijateľné zmluvné podmienky sú sankcionované absolútnou neplatnosťou. Ak žalovaný s poukazom na ust. § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 a nasl. zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase podpísania zmluvy tvrdil, že úver je bezúročný a bez poplatkov, zdôraznil, že Súdny dvor EÚ a Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/211/2017, 3Cdo/56/2018, 3Cdo/45/2018, 2Cdo/235/2017, 5Cdo/132/2017, 6Cdo/113/2018, 7Cdo/101/2019, 3Cdo/146/2017 podali výklad k ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého nie je potrebné uvádzať do zmlúv o spotrebiteľskom úvere tzv. rozpis splátok. Vychádzajúc z účelu Smernice a účelu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. a právnych záverov vyjadrených v rozhodnutiach NS SR, je predmetné ustanovenie potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky.

13. Vo vzťahu k ročnej percentuálnej miere nákladov citoval ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Podrobne (a správne - poznámka odvolacieho súdu) vysvetlil inštitút RPMN (percentuálny podiel z dlžnej čiastky, ktorý je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi za obdobie jedného roka a počíta sa podľa záväzne stanoveného vzorca), ktorý vo svojej výške zohľadňuje nielen úrokovú mieru, ktorá prislúcha príslušnému úveru, ale aj všetky poplatky, ktoré sú s týmto úverom spojené. Uviedol, že RPMN je percentuálne vyjadrená celková suma, ktorú dlžník zaplatí veriteľovi za poskytnutý úver. Na to, aby sa spotrebiteľ mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, mali by sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach. Pokiaľ ide o úrokovú sadzbu úveru, frekvenciu splátok a kapitalizáciu úrokov, veriteľ by mal používať svoj bežný spôsob výpočtu pre príslušný spotrebiteľský úver. Poukázal na to, že Európska komisia zverejnila dňa 08.05.2012 metodickú pomôcku k výkladu smernice 2008/48/ES vo vzťahu k nákladom a ročnej percentuálnej miere nákladov. Každá zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. musí obligatórne obsahovať údaje o RPMN vypočítanej na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy.

14. Uviedol, že zmluvou zo dňa 17.11.2011 sa jej strany dohodli, že vyčerpaný a nesplatený úver sa bude úročiť pevnou sumou 8,9 % ročne (čl. IV zmluvy), pričom RPMN úveru predstavuje 14,78 % ročne a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť bola vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čiastke 6.099,92 eur za predpokladu, že sa

bude čerpať celý úverový limit. Priemerná RPMN pre tento úver bola ku dňu podpisu zmluvy 20,37 % ročne. Vyhodnotil, že zmluva o úvere zo dňa 17.11.2011 poskytla zrozumiteľným a stručným spôsobom žalovanému ako spotrebiteľovi všetky potrebné informácie, aby sa mohol ako spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú, nakoľko zmyslom údajom o RPMN obsiahnutom v zmluve o spotrebiteľskom úvere bolo poskytnúť mu pravdivú informáciu (v číselnom vyjadrení) o skutočnej výške nákladov súvisiacich so spotrebiteľským úverom (RPMN odzrkadľovala skutočnú cenu spotrebiteľského úveru a umožnila žalovanému posúdiť rozsah jeho záväzku). Vysvetlil, že RPMN obsahuje výšku všetkých nákladov, ktoré sú prepočítané na jeden kalendárny rok. Okrem úrokovej sadzby sú v RPMN zahrnuté jednorazové poplatky (poplatok za spracovanie úveru, administratívny poplatok) a pravidelné poplatky, ktoré sa platia s úverovou splátkou (poplatok za poistenie, ak je poistenie nevyhnutnou súčasťou úveru a iné). Ak súčasťou úveru je aj povinnosť mať otvorený úverový účet a spotrebiteľ musí platiť poplatok za jeho vedenie, tak sa aj tento poplatok započítava do RPMN.

15. Dospel k záveru, že žalobcom žalovanému poskytnutý úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov, keď odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 a zopakoval závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíroová. Ak žalovaný okrem iného žiadal, aby súd určil, že podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 17.11.2011 v časti IV. úročenie a poplatky, teda že za úver bude banka účtovať dlžníkovi mesačne poplatok 2 eur za každý začatý mesiac, je neprijateľná, uviedol, že táto odplata nie je právnym predpisom limitovaná a je ponechaná na dohodu zmluvných strán, pričom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy neprevyšovala obvyklý poplatok účtovaný v porovnateľných typoch úverov v danom čase. Vysvetlil, že za neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva neobsahuje ustanovenia, ktoré by spôsobili značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach žalobcu a žalovaného (§ 53 a nasl. Obč. zák.). Žalobcovi patril v danom období poplatok vo výške 2 eur mesačne za vedenie úveru. Uviedol, že z prehľadu poplatkov bánk vyplýva, že ide o poplatok, ktorý bol v danom čase prijateľný, a až s účinkami od 10.06.2013 sa bankám, stavebným sporiteľňam a veriteľom spotrebiteľských úverov zakázalo od spotrebiteľov žiadať poplatky za vedenie úverového účtu - keď Národná rada SR dňa 15.05.2013 prijala novelu zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, takže tento zákaz sa nevzťahuje na predmetný prípad. Uzavrel, že poplatky spojené s vedením úveru (správou úveru) je službou poskytovanou v záujme dlžníka - spotrebiteľa, ktorý má prehľad o jednotlivých splátkach, a zostatkoch na účte.

16. Súd prvej inštancie mal za to, že poplatky uvedené v zmluve a VOP nespôsobujú značnú nerovnováhu v zmluvnom vzťahu v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa. Uviedol, že platenie poplatku za upomienky a výzvy nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, tento poplatok nemá sankčný charakter (nie je v neprimeranej výške), a nemá ani povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty. Vyhodnotil, že poplatok za upomienku pre omeškanie s plnením je zo strany veriteľa poplatkom za službu poskytovanú spotrebiteľovi na upozornenie nedodržania jeho povinnosti vyplývajúcej mu zo zmluvy. Mal za to, že žalobcovi je možné priznať poplatky ako aj náhradu ním skutočne vynaložených nákladov spojených so zasielaním upomienok a výziev.

17. S odkazom na čl. VII Poistenie úveru bod 6. a 8. ustálil, že mesačný poplatok za poistenie úveru je 6,21 eur. Poukázal na to, že žalobca predložil poistnú zmluvu o poistení dlžníkov zo spotrebiteľských úverov pre fyzické osoby II schválenú predstavenstvom poisťovateľa, uzavretú medzi poisťovateľom ČSOB poisťovňa a.s. a poistníkom. Touto poistnou zmluvou sa dojednalo poistenie pre klientov poistníka, ktorí pristúpili k poisteniu vyslovením súhlasu s touto poistnou zmluvou, s poistnými podmienkami, a to podpisom zmluvy o úvere. Poistenie pre poisteného vzniklo uzatvorením zmluvy o úvere, v ktorej sa dojednáva poistenie v rozsahu konkrétneho variantu poistenia v zmysle čl. 3 tejto poistnej zmluvy, pričom začiatkom poistenia je 00.00 hod. dňa začiatku čerpania úveru poskytnutého na základe zmluvy o úvere. Ak nie je dohodnuté inak, poistným obdobím je kalendárny mesiac a poistenie vzniká pre takú fyzickú osobu, ktorá spĺňa podmienky poistnej zmluvy a je menovite uvedená v zozname poistených vyhotovenom poistníkom. Vyhodnotil, že medzi zmluvnými stranami bolo riadne dohodnuté poistenie úveru celkom v sume 6,21 eur mesačne.

18. Uviedol, že žalobca si uplatnil náklady v súvislosti s upomienkami a výzvami, a to za upomienku zo dňa 13.12.2011 sumu 10 eur, za výzvu č. 1 zo dňa 25.10.2012 sumu 35 eur, za výzvu č. 2 zo dňa

11.11.2012 sumu 35 eur, za poslednú výzvu zo dňa 06.01.2013 sumu 35 eur. Poukázal na to, že podľa Sadzobníka pre fyzické osoby - občanov vydaného žalobcom boli sadzby stanovené za upomienku 10 eur a za výzvu 35 eur. Zopakoval, že pohľadávku uplatnenú žalobcom vo výške 829,16 eur tvorí úrok vyčíslený ku dňu 29.01.2016 v sume 300,01 eur, úrok z omeškania ku dňu 29.01.2016 v sume 379,77 eur a za neuhradené poplatky 149,38 eur. Vyhodnotil, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný uhradil žalobcovi dlžnú istinu (úver 5000 eur + sumu 781,92 eur), ale neuhradil v plnej výške dlžné úroky, úroky z omeškania a poplatky. Uviedol, že nakoľko úver nie je bezpoplatkový, má žalobca nárok na jeho zaplatenie.

19. Vo vzťahu k vzájomnej žalobe žalovaného vysvetlil inštitút bezdôvodného obohatenia a na aké situácie dopadá. Vyhodnotil, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca ako poskytovateľ úveru v rámci spotrebiteľskej úverovej zmluvy porušil niektorú zo zákonom stanovených povinností, a preto nenastúpila v tomto prípade zákonná sankcia - bezúročnosť a bezodplatkovosť úveru, ktorej sa domáhal žalovaný. Bolo preukázané, že žalobca sa na úkor žalovaného neobohatil, nakoľko žalovanému podľa predložených listinných dôkazov poskytol sumu 5000 eur, z tejto sumy odpočítal v zmysle zmluvy poplatok 100 eur a 30 eur a žalovaný sa zaviazal v zmluve uvedené finančné prostriedky banke vrátiť spolu s úrokom a poplatkami dohodnutými v čl. IV zmluvy v sume 6.099,92 eur. Konštatoval, že žalovaný sa e-mailom doručeným súdu dňa 10.04.2017 a doplneným originálom podania 11.04.2017 domáhal vydania bezdôvodného obohatenia zo zaplatenia poplatku za spracovanie úveru (100 eur + 30 eur dňa 17.11.2011) ako aj zaplatených úrokov a ďalších poplatkov v celkovej výške 911,92 eur. Súd prvej inštancie poukázal na žalobcom vznesenú námietku premlčania voči všetkým platbám, ktoré mu žalovaný uhradil pred 11.04.2017 s tým, že všetky tieto platby žalovaného sú premlčané. Uviedol, že pre uplatnený nárok vzájomnou žalobou žalovaným, založený na bezdôvodnom plnení nad rámec poskytnutej istiny sú rozhodujúce tri zložky, o ktorých musel vedieť, aby mohol byť nárok posudzovaný titulom bezdôvodného obohatenia, a to vedomosť o tom, že v dôsledku absencie zákonných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, vedomosť o obsahu zmluvy, teda, že zmluva obsahuje nesprávny údaj ohľadom RPMN, a vedomosť o tom, že zo strany dlžníka došlo k plneniu nad rámec poskytnutej istiny. Konštatoval, že žalovaný uhrádzal splátky úveru v jemu známej výške, a teda je možné urobiť úsudok o okamihu zaplatenia sumy zodpovedajúcej istine na základe matematického výpočtu, a preto žalovaný musel vedieť o tom, že platí žalobcovi nad rámec poskytnutej istiny súčasne s okamihom, kedy uhradil splátku, ktorou poskytnutú istinu prvýkrát preplatil (na podporu tohto záveru poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/372/2015 zo dňa 27.04.2016). Vysvetlil, že pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade dozvie, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Zdôraznil, že okolnosti, za ktorých sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, sú uvedené priamo v zákone. Podľa ust. § 107 ods. 1 Obč. zák. začala v posudzovanej veci subjektívna lehota žalovanému plynúť dňom zaplatenia tej splátky, ktorou podľa neho prekročil istinu poskytnutého úveru a právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Zopakoval však, že vznik bezdôvodného obohatenia na strane na strane žalobcu nebol preukázaný, keď dospel k záveru, že plnenie, ktoré žalovaný ako spotrebiteľ uhradil nad rámec istiny poskytnutého úveru nebolo možné považovať za bezdôvodné obohatenie na strane žalobcu ako poskytovateľa úveru. Vysvetlil, že (vzájomnou žalobou žalovaným uplatnený) nárok na primerané finančné zadostučinenie je možné spotrebiteľovi priznať v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva. Nakoľko hypotéza právnej normy vyžaduje splnenie predpokladu, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi od subjektu, ktorý za to zodpovedá, nebolo možné žalovanému priznať ani ním požadované finančné zadostučinenie, nakoľko zo strany žalobcu k porušeniu zákona nedošlo.

20. Z týchto dôvodov žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného k zaplateniu dlžnej sumy vo výške 829,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 449,39 eur odo dňa 30.01.2016 do zaplatenia a vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a v konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v plnom rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

21. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a navrhol ho zmeniť, žalobu zamietnuť a jeho vzájomnej žalobe vyhovieť. Namietal, že súd prvej

inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zotrvával na tvrdení o bezpoplatkovosti a bezúročnosti poskytnutého úveru. S poukazom na znenie ust. § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. zopakoval, že náležitosti tam uvedené chýbajú, pričom výška splátok je v zmluve uvedená len všeobecne, hoci ust. § 9 ods. 2 písm. k) vyžaduje uvedenie výšky, počtu a termínov splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda zo zmluvy má byť zrejmá okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov a konečná splatnosť úveru. Táto náležitosť nie je nikde uvedená, a preto sa spotrebiteľský úver považuje podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona za bezúročný a bezpoplatkový. Na podporu svojho tvrdenia opätovne odkázal na rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžo/19/2012 zo dňa 12.03.2013, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3S/53/2011 zo dňa 21.02.2012 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/256/2013 zo dňa 25.11.2013, z ktorých citoval. V súvislosti s „bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou“ úveru poukázal aj na ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý vyžaduje ako náležitosť zmluvy ročnú percentuálnu mieru nákladov („RPMN“) a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe skutočností, že žalobca mu fakticky poskytol úver výlučne vo výške 4.870 eur, a nie vo výške 5.000 eur ako je uvedené v zmluve (nakoľko poplatky vo výške spolu 130 eur poukázal žalobca priamo na vlastný účet, a nie na účet žalovaného), vyjadril presvedčenie, že RPMN vo výške 14,78 % bola v zmluve uvedená nesprávne, nakoľko v skutočnosti sa jednalo o RPMN vyššiu, keďže výška poskytnutého úveru bola nižšia než je uvedené v zmluve, čo v konaní preukázal. Namietal tiež, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal so stanoviskom Ministerstva spravodlivosti SR (odbor ochrany spotrebiteľa) zo dňa 22.08.2016, s rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredný inšpektorát SOI so sídlom v Bratislave č. SK/0212/99/2014 zo dňa 11.03.2014 a s rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 3C/335/2013 zo dňa 15.06.2016, na ktoré on (žalovaný) poukázal. Spochybnil aplikovateľnosť rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia c/a Klára Bíróová) na prejednávajúcu vec, argumentujúc, že v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu smernici priznať aspoň účinok nepriamy, teda či môžu zákon vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice a teda eurokonformný výklad zákona však nie je absolútny, pretože takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, pretože by sa jednalo o výklad contra legem. Zotrvával potom na názore, že úver je bezpoplatkový a bezúročný, a jeho vzájomná žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia je opodstatnená. Konanie žalobcu považoval tiež za odporujúce dobrým mravom, a preto by mu nemala byť priznaná právna ochrana. Uviedol, že žalobca ho od počiatku poskytnutia úveru zavádzal a uvádzal mu nepravdivé resp. neúplné informácie o zostatku poskytnutého úveru, prípadne mu tieto informácie odmietol poskytnúť, pričom vo výpise z jeho účtu (žalovaného) uvádzal už za jún 2014 ako mesačný stav úveru sumu 0,00 eur, z čoho žalovaný vyvodzoval, že jeho úver je v celom rozsahu splatený. Za absurdné označil, že súd prvej inštancie žalobcovi priznal poplatky za upomienky vo výške od 10 eur až do 35 eur za jednu upomienku (výzvu), napriek tomu, že žalobca preukázal len zaslanie jednej z výziev. Súdu prvej inštancie vytkol arbitrárnosť, formálnosť, a aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré nespĺňa náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 C.s.p. a rozsudok je nepreskúmateľný. Namietal najmä, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s jeho argumentáciou ohľadne bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru, a to napriek tomu, že bola pre rozhodnutie kľúčová, ani s jeho zásadným argumentom, že mu nebol poskytnutý úver vo výške 5.000 eur, ale iba vo výške 4.870 eur. Súd prvej inštancie ignoroval aj jeho argumenty a dôkazy týkajúce sa nanútenia uzatvorenia zmluvy pre životné poistenie k úveru. Mal za to, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces (tu poukázal na judikatúru najvyšších súdnych autorít týkajúcu sa odôvodňovania rozhodnutí).

22. Žalobca navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného (prostredníctvom svojho právneho zástupcu) napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Mal za to, že svoj nárok spoľahlivo preukázal čo do právneho titulu ako i výšky skutkovými tvrdeniami a listinnými dôkazmi, a že súd prvej inštancie spoľahlivo zistil skutkový stav a aplikoval príslušné právne normy. Uviedol, že žalovaný podal už tretí raz odvolanie, v ktorom poukazuje na údajné porušenie svojich práv, za ktoré by mal byť podľa jeho názoru žalobca sankcionovaný bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Právny zástupca žalobcu poukázal na to, že žalobca v konaní preukázal, že splnil všetky zákonom vyžadované podmienky pri poskytovaní spotrebiteľského úveru, a preto od žalovaného dôvodne požaduje zaplatenie úrokov a poplatkov. Pridržal sa svojich skorších vyjadrení a nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru by mala vyplývať z toho, že zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 (z tohto citoval právne závery), 3Cdo/56/2018 a 4Cdo/211/2017 a

odkázal aj na judikatúru Ústavného súdu SR, Ústavného súdu ČR, Súdneho dvora Európskej únie, ako aj na rozhodnutie KS Prešov 9Co/39/2017 zo dňa 29.06.2017). Na základe uvedenej ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR mal za to, že odvolanie žalovaného v súvislosti s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru je absolútne nedôvodné a v rozpore s relevantnou slovenskou a európskou judikatúrou.

23. Na vyjadrenie žalobcu reagoval žalovaný a zotrval na svojom odvolaní. Za absurdné považoval tvrdenie žalobcu, že spoľahlivo preukázal svoj nárok čo do dôvodu a výšky, keď poukázal na to, že žalobca si okrem iného uplatnil opakované sumy za upomienky a výzvy vo výške 10 eur a 35 eur, pričom účelovo opomenul právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 16C/185/2011, vo výroku ktorého súd určil, že zmluvná podmienka, ktorej obsahom bolo oprávnenie totožného žalobcu účtovať klientovi ako spotrebiteľovi za svoje služby poplatky a odmeny v súlade so sadzovníkom poplatkov a odmien za poskytovanie peňažných a obchodných služieb bankou vo výške 8,30 eur za prvú upomienku a 28,21 eur za výzvu (prvá a ďalšia), je neprijateľná zmluvná podmienka (rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom, dovolanie žalobcu, aj ústavná sťažnosť odmietnuté). Mal potom za nepochopiteľné rozhodnutie totožného súdu, ktorým žalobcovi priznal poplatky za výzvy a upomienky, dokonca vo vyšších sumách, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Prezentoval tiež názor, že porušením práva na spravodlivý proces bolo aj doplnenie dokazovania na pojednávaní dňa 06.10.2022, keď súd prvej inštancie vyzval strany sporu na doplnenie návrhov na dokazovanie, na čo právny zástupca žalobcu reagoval tak, že nemá ďalšie návrhy, na čo súd prvej inštancie reagoval, či nechce do spisu doplniť ako dôkaz zmluvu o poistení. Vyjadril presvedčenie, že úlohou súdu nie je vynucovať si dôkazy takýmto spôsobom a zvýhodňovať jednu zo sporových strán. Žalobou uplatnený nárok žalobcu považoval za nedôvodný.

24. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

25. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a prejednal odvolanie žalovaného na odvolacom pojednávaní (ust. § 384 ods. 1 a § 385 ods. 1 a 2 C.s.p.) dňa 23.11.2023, ktorého sa zúčastnili právny zástupca žalobcu, žalovaný a jeho právny zástupca, a na ktorom v potrebnom rozsahu zopakoval dokazovanie, a to v zmysle ust. § 204 C.s.p. čítaním resp. stručným oboznámením listinných dôkazov zo spisu, hlavne údajov z uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Právny zástupca žalobcu na odvolacom pojednávaní potvrdil, že z týchto údajov uvedených v zmluve vychádzal žalobca pri výpočte RPMN. Po oboznámení listinného dôkazu, z ktorého vyplýva poskytnutie úveru vo výške 5.000 eur dňa 18.11.2011 a následné stiahnutie sumy 30 eur s popisom „prevod na XXXXXXXXXXX“ a stiahnutie v rovnaký deň sumy 100 eur s popisom „úhrada poplatku“, právny zástupca žalobcu uviedol, že tieto údaje sú správne. Na otázku odvolacieho súdu vysvetlil, že stiahnutá suma 30 eur v deň poskytnutia úveru predstavuje sumu za vnútrobankový prevod z technického účtu banky na bežný účet žalovaného, z ktorého potom žalovaný reálne čerpal úver. Právny zástupca žalovaného zotrval na tvrdení, že žalovanému nebola poskytnutá suma 5.000 eur, ale suma o 130 eur nižšia, keďže banka si okamžite stiahla poplatok 30 eur a 100 eur, o čom žalovaný nerozhodoval a tieto peniaze nemal k dispozícii. Po prednesení predbežného právneho názoru odvolacieho súdu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je bezúročná a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN v neprospech žalovaného, právny zástupca žalobcu zotrval na tvrdení, že RPMN je v zmluve uvedená správne. Právny zástupca žalovaného s uvedeným predbežným právnym posúdením súhlasil. Považoval za neprimerané, ak si banka za vlastný vnútrobankový prevod medzi technickým a bežným účtom účtuje sumu 30 eur, pričom žalovaný ani nebol pri podpise zmluvy s takýmto poplatkom oboznámený. Žalovaný nemal potrebu sa na odvolacom pojednávaní vyjadriť. Právni zástupcovia strán zotrvali na svojich argumentoch, uviedli, že žiadne návrhy na dokazovanie nemajú, a nežiadali oboznamovať všetky listinné dôkazy založené v spise s tým, že sú im známe.

26. Po zopakovaní dokazovania v relevantnom rozsahu dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného voči žalobe vyhovujúcej časti rozsudku, ktorou mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 829,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 449,39 eur odo dňa 30.01.2016 do zaplataenia, je dôvodné. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie preto v tejto časti zmenil a žalobu žalobcu zamietol. Vychádzal pri tom zo skutkových zistení súdu prvej inštancie, ktoré si osvojil (zároveň aj zopakoval dokazovanie v relevantnom rozsahu). Pri právnom posúdení veci aplikoval ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z.. Vec teda právne posúdil podľa rovnakých zákonných ustanovení ako súd prvej inštancie, prijal však iný záver. Tu považuje za potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho

súdu SR sp. zn. 3Obdo/1/2019 zo dňa 26.02.2019, zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2020 ako judikát R 48/2020, podľa ktorého cit. „nejde o postup odvolacieho súdu v rozpore s ustanovením § 382 C.s.p., ak bez výzvy stranám sporu použije vo svojom rozhodnutí iné ustanovenie právneho predpisu ako súd prvej inštancie, ak už bolo predmetné ustanovenie aplikované v skoršom štádiu konania, alebo ak jeho možná aplikácia bola posudzovaná v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu. To platí aj v prípade, že pri svojom rozhodovaní odvolací súd použil iné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu ako súd prvej inštancie, pričom sa jeho aplikácie v ktoromkoľvek štádiu sporu domáhala strana sporu a zároveň druhá strana mala procesnú možnosť sa k jeho použitiu vyjadriť“. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že i keď súd prvej inštancie ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. v prejednávanej veci pri rozhodovaní neaplikoval, vo svojom (napadnutom) rozsudku jeho znenie citoval, podrobne sa ním vzhľadom na argumentáciu žalovaného zaoberal a aj ho v bode 79. a nasl. napadnutého rozsudku (bod 13. tohto rozsudku) vyčerpávajúcim spôsobom a aj správne vyložil. Navyiac, žalovaný práve bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou žalobcom poskytnutého úveru z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN v zmluve v jeho neprospech argumentoval počas základného konania i v odvolaní (a teda žalobca mal možnosť sa k jeho argumentom vyjadriť). Z uvedených dôvodov (s poukazom na judikatúru najvyšších súdnych autorít), keď súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku znenie ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. citoval a vyložil, pričom strany sporu mali možnosť sa k tomuto ustanoveniu vyjadriť, a zároveň za stavu, keď odvolací súd zopakoval dokazovanie v relevantnom rozsahu, nepovažoval odvolací súd za potrebné postupovať v zmysle ust. § 382 C.s.p. a strany špeciálne oboznamovať s tým, že mieni pri rozhodovaní vziať do úvahy ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z..

27. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného do 30.11.2011 musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

28. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona sa poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa. Z tohto ustanovenia vyplýva, že sankcia v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nastupuje v prípade, že skutočná RPMN je vyššia ako tá, ktorá je uvedená v úverovej zmluve, teda je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa.

29. Vzhľadom na obsah spisu, súdom prvej inštancie a odvolacím súdom vykonané dokazovanie bolo v konaní preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 17.11.2011 Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere Č.. XXXXXXXXXXXR, ktorej predmetom bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému finančné prostriedky formou spotrebiteľského úveru do výšky úverového limitu 5.000 eur, ktoré bol žalovaný oprávnený čerpať jednorazovo dňa 18.11.2011. Žalobca sa zaviazal poskytnúť úver prevodom na účet žalovaného Č.. XXXXXXXXXXX do výšky úverového limitu dohodnutého zmluvnými stranami na sumu 5.000 eur. Zo zmluvy vyplýva, že vyčerpaný a nesplatený úver sa bude úročiť pevnou sadzbou 8,9 % ročne (čl. IV), RPMN na úver predstavuje 14,78 % ročne a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predstavuje čiastku 6.099,92 eur za predpokladu, že sa bude čerpať celý úverový limit podľa čl. I zmluvy. Priemerná RPMN pre tento úver je ku dňu podpisu zmluvy 20,37 % ročne. Zo zmluvy ďalej vyplýva, že dlžník zaplatí poplatok vo výške 100 eur, ktorý je splatný v deň podpisu zmluvy, a za vedenie úveru bude banka účtovať dlžníkovi mesačne poplatok vo výške 2 eur (za každý i začatý kalendárny mesiac), ktorý sa dlžník zaväzuje platiť vždy ku dňu splatnosti dohodnutom v zmluve. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 36 mesačných anuitných splátkach (anuitná splátka sa skladá z istiny a príslušných úrokov) splatných k 10. dňu v mesiaci (deň splatnosti) s tým, že prvá anuitná splátka je splatná dňa 10.12.2011 a posledná anuitná splátka bude splatná 10.11.2014, pričom tento deň je dňom splatnosti úveru. Prvá až predposledná splátka je vo výške 158,45 eur a posledná anuitná splátka bude vypočítaná bankou na základe priebehu splácania úveru. Zo zmluvy vyplýva, že súčasťou úveru je aj poistenie úveru. Výška mesačného poplatku za poistenie smrti alebo plnej invalidity je 4,17 eur a za poistenie práceneschopnosti 2,04 eur. Celkový mesačný poplatok za poistenie úveru je 6,21 eur a je splatný v

deň úverovej splátky za každý aj začatý kalendárny mesiac trvania poistenia. Poplatok za poistenie je splatný súčasne s poplatkom za správu úveru. Rovnako bolo listinným dôkazom (História, č.I. 16) preukázané a žalobcom bolo potvrdené, že dňa 18.11.2011 bol úver automaticky čerpaný vo výške 5.000 eur a bol z neho stiahnutý poplatok v zmysle zmluvy vo výške 100 eur a tiež suma 30 eur, prevedená na Č.. XXXXXXXXXXXX. Právny zástupca žalobcu vysvetlil, že v deň poskytnutia úveru stiahnutá suma 30 eur predstavuje sumu za vnútrobankový prevod z technického účtu banky na bežný účet žalovaného. Odvolací súd mal za preukázané, že žalovanému bola po stiahnutí poplatkov 100 eur a 30 eur reálne poskytnutá suma úveru 4.870 eur, teda o 130 eur nižšia ako v zmluve uvedená. Poplatok vo výške 30 eur za vnútrobankový prevod z technického účtu banky na bežný účet žalovaného nie je uvedený v zmluve o spotrebiteľskom úvere a na zaplatenie takéhoto poplatku sa žalovaný v zmluve nezaviazal.

30. Z vyššie uvedených preukázaných skutočností vyvodil odvolací súd záver, že v zmluve uvedená celková čiastka 6.099,92 eur, ktorú musí dlžník zaplatiť (údajne vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere), nie je správna, pretože žalobca do nej nezahrnul v zmluve neuvedený a stranami nedohodnutý poplatok vo výške 30 eur za vnútrobankový prevod z technického účtu banky na bežný účet žalovaného, ktorý si žalobca svojvoľne stiahol z čiastky úveru v deň jeho poskytnutia. Odvolací súd ustálil celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť, na sumu 6.129,76 eur (36 x 158,45 eur, plus 36 x 2 eur, plus 36 x 6,21 eur, plus poplatok 100 eur, potiaľto zhodne so žalobcom, plus navyše poplatok 30 eur). Na odvolacom pojednávaní právny zástupca žalobcu potvrdil, že žalobca vychádzal pri výpočte RPMN z vyššie uvedených údajov uvedených v zmluve. Zo zmluvy vyplýva, že RPMN na úver predstavuje 14,78 % ročne. Rovnako aj odvolací súd vychádzal pri výpočte RPMN z vyššie uvedených údajov uvedených v zmluve, pričom zohľadnil aj v zmluve neuvedený, ale preukázaný poplatok vo výške 30 eur. Dospel potom k záveru, že RPMN na úver predstavuje 15,04 % ročne a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť, vypočítaná na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predstavuje čiastku 6.129,76 eur. Odvolací súd ustálil, že skutočná RPMN úveru (15,04 % ročne) je vyššia ako RPMN uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere (14,78 % ročne).

31. Odvolací súd uvádza, že RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) je v podstate súhrnom všetkých poplatkov a úrokov, ktoré si banka či nebanková spoločnosť alebo inštitúcia účtuje za poskytnutie úveru a predstavuje celkové náklady na úver. Práve ročná percentuálna miera nákladov uvedená v percentách potom vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru a je kľúčovým ukazovateľom pre spotrebiteľa pri porovnaní výhodnosti úverov od rôznych úverových inštitúcií. Vo všeobecnosti platí, že čím je hodnota RPMN nižšia, tým je úver lacnejší, a teda výhodnejší. V posudzovanej zmluve o spotrebiteľskom úvere je hodnota RPMN uvedená nesprávne v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa. Nesprávne uvedená hodnota RPMN úveru je v neprospech spotrebiteľa vtedy, keď je v zmluve uvedená nižšia ako v skutočnosti je, čo znamená, že spotrebiteľ v skutočnosti ročne „preplatí“ viac, ako deklaruje dodávateľ v zmluve. Uvedenie nižšej RPMN ako jej skutočnej hodnoty je preto potrebné hodnotiť ako zavádzanie resp. klamanie spotrebiteľa, ktorý v dôsledku tohto nesprávneho údaju môže nadobudnúť presvedčenie, že úver, ktorý mu má byť poskytnutý na základe navrhovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je v porovnaní s konkurenciou na trhu výhodnejší ako v skutočnosti je, čo môže mať rozhodujúci vplyv na akceptáciu dodávateľom navrhnutých podmienok úveru. Takáto situácia nastala aj v posudzovanej veci, nakoľko žalobca ako poskytovateľ spotrebiteľského úveru v zmluve deklaroval, že hodnota RPMN poskytovaného úveru je 14,78 % ročne, hoci jej správna hodnota je 15,04 % ročne, z čoho je zrejmé, že v zmluve nesprávne uvedená RPMN je v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa. Preto dospel odvolací súd posúdiac vec právne podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. k záveru, že žalovanému poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Keďže v konaní nebolo sporné, že žalovaný žalobcovi istinu úveru zaplatil, ďalšie nároky uplatnené žalobcom voči žalovanému žalobou nie sú dôvodné.

32. Po prijatí vyššie uvedeného záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovanému poskytnutého úveru a toho plynúceho záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu zamietol bez potreby sa zaoberať ďalšími odvolacími námietkami žalovaného.

33. I keď žalovaný podal odvolanie voči celému rozsudku súdu prvej inštancie a vo svojom odvolacom návrhu žiadal napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu žalobcu zamietnuť a jeho vzájomnej žalobe vyhovieť, preskúmaním obsahu jeho odvolania odvolací súd zistil, že žalovaný vo vzťahu k zamietnutiu jeho

vzájomnej žaloby súdom prvej inštancie žiadne odvolacie dôvody neuviedol a v tomto smere nijak neargumentoval. Vo svojom odvolaní sa zamietnutiu jeho vzájomnej žaloby vôbec nevenoval a neuviedol žiadny odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 C.s.p., ktorým by tvrdil nejaké konkrétne dôvody nesprávnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti. Odvolací súd pripomína, že je odvolacími dôvodmi viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.). Zároveň ustálil, že žalovaný podal vo vzťahu k časti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorou bola jeho vzájomná žaloba zamietnutá, tzv. blanketové odvolanie, teda odvolanie, ktoré síce bolo podané včas, oprávnenou osobou, obsahovalo odvolací návrh, ale nebolo ničím odôvodnené. Žalovaný svoje odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí jeho vzájomnej žaloby do uplynutia lehoty na podanie odvolania o odvolacie dôvody nedoplnil (a žiadne odvolacie dôvody neuviedol ani následne vo svojom ďalšom vyjadrení, a ani na odvolacom pojednávaní v konaní pred odvolacím súdom).

34. Podľa ust. § 363 C.s.p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 365 ods. 1 C.s.p. možno odvolanie odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 373 ods. 1 C.s.p. ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov.

35. Civilný sporový poriadok upravuje náležitosti odvolania v ust. § 363 tak, že v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolateľ môže rozsah, v akom rozhodnutie napáda, rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (ust. § 364 C.s.p.), a rovnako do uplynutia lehoty na podanie odvolania môže meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie (ust. § 365 ods. 3 C.s.p.). Súd má povinnosť vyzvať odvolateľa, ak jeho odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučiť ho o následkoch neodstránenia väd odvolania. Súd však na doplnenie odvolacích dôvodov nevyzýva (ust. § 373 ods. 1 C.s.p.). Odvolací súd dospel k záveru, že vyššie uvedené odvolanie žalovaného voči výroku napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie jeho vzájomnú žalobu zamietol, nespĺňa náležitosti riadneho odvolania podľa ust. § 363 C.s.p., keďže v ňom úplne absentujú odvolacie dôvody (žalovaný neuviedol v čom konkrétnom vidí nesprávnosť napadnutého rozhodnutia). Možno uzavrieť, že (blanketové) odvolanie žalovaného proti zamietnutiu jeho vzájomnej žaloby neobsahovalo po uplynutí odvolacej lehoty riadne vymedzený odvolací dôvod, a tento nemožno z obsahu odvolania ani vyvodiť. I keď odvolanie žalovaného proti zamietnutiu jeho vzájomnej žaloby nemalo náležitosti podľa ust. § 363 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20170501>> C.s.p., neprijal odvolací súd záver, že pre tieto vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať a neodmietol ho podľa ust. § 386 písm. d) C.s.p., a to s poukazom na aktuálnu judikatúru najvyšších súdnych autorít, ktorá dopadá na posudzovanú vec.

36. Najvyšší súd SR prijal vo veľkom senáte občianskoprávneho kolégia dňa 08.11.2023 rozhodnutie sp. zn. 1VCdo/2/2023, v ktorom vo výroku II zovšeobecnil právnu vetu: Odvolacie dôvody v sporovom konaní je potrebné uviesť, prípadne ich doplniť v lehote na podanie odvolania. Ďalej veľký senát vo svojom rozhodnutí uviedol nasledovné závery: cit. „Veľký senát sa v ďalšom musel zaoberať posúdením vecí zo širšieho hľadiska aj vzhľadom na právnu úpravu uvedenú v § 380 C.s.p., z ktorého vyplýva, že odvolací súd môže v zásade prihliadať iba na dôvody vymedzené v podanom odvolaní, ktoré boli vymedzené v odvolacej lehote. Súd však musí z úradnej povinnosti prihliadať na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok (pozri ust. § 161 C.s.p.). Z uvedeného preto následne plynie aj záver, z ktorého je možné

zovšeobecniť právnu vetu v kontexte posudzovaného blanketového odvolania uvedenú vo výroku III: Aj v prípade tzv. blanketového odvolania je odvolací súd povinný z úradnej moci rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať v rozsahu, či boli splnené procesné podmienky (§ 380 ods. 2 C.s.p.)“. Uvedený právny záver teda ukladá odvolaciemu súdu aj v prípade absencie odvolacích dôvodov povinnosť preskúmať rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí vzájomnej žaloby v rozsahu, či boli splnené procesné podmienky (ust. § 380 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd takto postupoval, pričom žiadne vady alebo nedostatky v procesných podmienkach nezistil.

37. Dospel potom k záveru, že procesné podmienky boli splnené, a preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola vzájomná žaloba žalovaného zamietnutá, potvrdil. Pri tomto rozhodnutí aplikoval závery veľkého senátu najvyššieho súdu z vyššie citovaného rozhodnutia, podľa ktorých cit. „Ak odvolací súd v zmysle prieskumu podľa § 380 ods. 2 C.s.p. nezistí vadu v procesných podmienkach, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie prichádza do úvahy, ak je vo výroku vecne správne. V danom prípade však nedochádza k vecnému prieskumu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale procesných väd v zmysle § 380 ods. 2 C.s.p. vzhľadom na existenciu tzv. blanketového odvolania. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu akým spôsobom má odvolací súd rozhodnúť v uvedenom prípade. Veľký senát vyslovuje názor, že ak odvolací súd v zmysle prieskumu podľa ust. § 380 ods. 2 C.s.p. nezistí vadu v procesných podmienkach, rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., za použitia základných princípov uvedených v čl. 4 ods. 1 C.s.p., keď toto ustanovenie upravuje postup - spôsob rozhodnutia, najbližšie posudzovanej veci, a použitie tohto ustanovenia zároveň zodpovedá účelu a zmyslu uvedeného ust. § 380 ods. 2 C.s.p. vykonať prieskum procesných väd z úradnej moci odvolacieho súdu aj pri tzv. blanketových odvolaniach.

38. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a žalobu zamietol a vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol vzájomnú žalobu žalovaného, napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 v spojení s čl. 4 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

39. O trovách celého, teda prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 396 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 C.s.p..

40. Podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p. ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa ust. § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa ust. § 396 ods. 1 a 2 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

41. Z citovaných ustanovení vyplýva, že o nároku na náhradu trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, a že strane prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 C.s.p., ktoré stanovuje, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Úspech strán i ich neúspech v spore vyhodnotil odvolací súd za v zásade rovnaký, a preto žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal. Na vysvetlenie uvádza, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobného petitu a výroku rozhodnutia, ktorým sa o veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritorneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu, u žalovaného ide o plný úspech vtedy, ak bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Keďže v posudzovanej veci nastala situácia, že žaloba žalobcu bola zamietnutá, prijal odvolací súd záver, že v konaní o žalobe žalobcu mal žalovaný plný úspech a žalobca naopak, plný neúspech. Vo vzťahu k vzájomnej žalobe žalovaného je situácia opačná. Vzájomná žaloba žalovaného bola zamietnutá, a preto odvolací súd vyhodnotil, že v konaní o vzájomnej žalobe žalovaného mal žalobca plný úspech a žalovaný plný neúspech. Je potom namieste prijať záver, že žiadna zo strán nemala v konaní plný úspech, ale len úspech čiastočný, teda obe strany sporu (žalobca a žalovaný)

sú sčasti úspešné a sčasti neúspešné. Úspech a neúspech strán v spore vyhodnotil odvolací súd za v zásade rovnaký, a preto rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).